

La Caputxinada

En aquesta assemblea hi participaren uns 500 estudiants, una vintena de professors i intel·lectuals i periodistes i artistes com Jordi Rubió, Salvador Espriu, Joan Oliver, Antoni Tàpies, Manuel Sacristán, M. Aurèlia Capmany, Ricard Salvat, Carlos Barral, José Agustín Goytisolo o Agustí Pons. Va ser Manuel Sacristán l'autor del manifest Per una universitat democràtica, un text que va ser llegit al convent dels caputxins de Sarrià quan la policia encara no havia arribat, com ho recull el periodista Agustí Pons al seu llibre, Comunistes, catòlics i cia. El manifest va ser signat per estudiants i catedràtics i per moltes altres persones interessades en la problemàtica universitària. El text de Manuel Sacristán, com no podia ser d'una altra manera, reflectia les idees dels universitaris que apostaven per una universitat democràtica. Com diu Agustí Pons, «llegit avui, el manifest no perd ni un gram de la seva importància. A l'inrevés, apareix com el document inspirador de la universitat actual, la de després del franquisme, tant en els seus aspectes més positius, com en aquells que, amb els ulls d'ara, ens poden semblar més discutibles, o més necessitats de canvis». El manifest, com diu Agustí Pons al llibre esmentat abans, apostava per «una universitat que respecti la llibertat d'expressió, de funcionament plenament democràtic i d'alta exigència científica». Un dels paràgrafs del manifest defensava que la universitat havia de «prendre en les seves mans la causa de la llibertat de la cultura i inserir-la en l'ampli horitzó de la lluita per la llibertat dins la societat espanyola». Els estudiants i els professors que van participar en la constitució del Sdeub i acompanyats pel P. Joan Botam al convent dels caputxins de Sarrià, un acte conegut com la Caputxinada, mostrava la imatge d'una Església (que avui molts enyorem), compromesa amb la lluita per la democràcia i per la llibertat. Una Església catalana i que respirava en català, que denunciava la repressió del règim autoritari franquista. Una Església que sabia defensar els drets humans i els drets dels pobles. Una Església que no es mantenia «neutral» en situacions de repressió i de dictadura, sinó que es va posar al costat dels qui defensaven espais de llibertat i de participació democràtica. Una Església que, com Jesús de Natzaret, acompanyava els més desvalguts i els més oprimits, en aquest cas, per les estructures repressores d'un estat autoritari que negava la llibertat als ciutadans, que empresonava i que reprimia els qui no combregaven amb el nacionalcatolicisme imperant. Una Església lliure que, fidel al Concili Vaticà II, defensava la separació de l'Església i de l'estat. La Caputxinada va significar el compromís de l'Església amb la llibertat.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/03/11/caputxinada-127799877.html>